

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Славећи Богојављење, ми се сећамо и да се Бог показао људима као Тројица и да се Исус јавио свету као Христос. Где се јавио Христос? Где је започео Своје дело? Да ли је отишао у град велики и тамо се јавио у Својој Слави? Или се успео на гору високу, а маса од мноштва хиљада је стајала доле и посматрала Га као некакво чудо? Не! Христос је пошао у пустињу, на реку Јордан, где је Јован крштавао народ. Јован је проповедао покајање и позивао грешнике да се, у знак покајања, крсте у Јордану. И ево, као грешник долази и Христос и моли за крштење. Он, у кога не бејаше греха. Уплашио се Јован. "Ти треба мене да крстиш". "Остави сада" - одговара Исус - јер тако нам треба испунити сваку правду". Адам је гордошћу сагрешио, желео је да се узвиси, да постане попут Бога. А Христос је дошао да испуни правду Божију, да грех гордости Адамове поправи смиреност. Адам је желео да се узвиси пред Богом, а Бог се унизио пред човеком. Христос је сишао у воду и прихватио крштење од раба Својега. Дрхтећи, Јован је положио руку на Владара и Бога својега, а Христос је смирено погнуо Своју главу пред њим. Ова смиреност Христова отворила је небо. Тада су се небеса отворила и зачуо се глас Бога Оца: "Ово је Син Мој љубљени, који је по Мојој вољи. Ово је Син Мој, који Себе понизи да би извршио Моју вољу, истински Син Мој, Који се унижава да би човека узвисио". А Дух Свети је сишао са неба на Исуса, потврђујући речи Оца. Тако је смиреност Исус отворио небо и показао људима тајну Тројичности Божанства. Али зашто је Он то обавио управо на води, а не на неком другом месту? Сетимо се како је Бог стварао свет. Када је Бог стварао небо и земљу, "земља беше без обличја и пуста, и Дух Божији дизаше се над водом". Потом растави Бог земљу и воду, али тако да вода ипак остане на сваком месту и нужна свему створеном. Човек не може да живи без воде, нити било каква животиња; постоји вода (влага) у ваздуху; узмимо било где грудвицу земље - и тамо постоји вода; постоји вода и у камену, све и ако нам се чини да је тамо нема, па ипак, она постоји и тамо и, када Бог пожели може је ослободити из њега, као што је и учинио за време Мојсија. "Господња је земља и што је год на њој, васељена и све што живи у њој. Јер је Он на морима основа и посред река утврди је" (Пс.24,1-2). "Небеса бише одавно и да је земља из воде и од воде саздана Божијом речи", пише апостол Петар. "Од којих тадашњи свет, водом потопљен, пропаде" (II Пет. 3,5-6). Када је човек сагрешио навукао је гнев Божији не само на себе него и на читаву природу. Човек је круна Божијег стварања; он је постављен за цара природе. А када цар постаде непријатељ Цару другоме, тада и читаво царство његово постаде непријатељско

царство. Казна је била намењена не само човеку него и свему створеном /твари/. "Јер знамо да сва твар заједно уздише и тугује до сада (Рим. 8,22). Али, "твар се покори таштини (не од своје воље него за вољу онога који је покори)" (Рим. 8,21-22). Зато опроштење кривцу ослобађа и створено од робовања пропадљивом. "Уништена ће бити ова природа пропадљива и преобразиће се у ново небо и нову земљу, где правда обитава". (II Пет. 3,12-13). Да би се омогућила ова промена, да би се природа припремила за непропадљивост која ће наступити после судњег дана, Христос је дошао на воде Јордана. Уронивши у Јордан, Христос је посветио не само воде Јордана него и читаву водену природу, као што и кличе Црква у својим песмама: "Христос се јави да Јордана освети воде" (Претпразнични тропар), "Данас се водена освећује природа" (Тропар при Исходу на Јордан). А пошто се вода свуда налази, онда је осветивши воде Христос тиме осветио све створено, читаву васељену. Христос је припремио природу да би и она осетила добре последице од жртве коју је Он дошао да принесе. Али не само то Он је води дао моћ да опере људске грехе. Крштење Јованово је било само знак покајања. Хришћанско крштење јесте ново рођење, опроштај свих грехова. Водом је казнио Бог грехове првог света и уништио га је водом у потоку. Водом сада спасава Бог људе кроз Тајну крштења.

Тако је Христос на водама Јордана уништио главу змије, како се то поје у црквеним песмама, главу оне змије која је преварила Адама и Еву, али је била побеђена смреношћу Исусовом, - открио је људима да је Бог Тројица - осветио воду, а са водом припремио и све створено за прихватање речи опроштаја и за непропадљивост.

И тада је, издржавши још једну борбу са ђаволом у пустињи, Христос кренуо да припрема људе за царство будуће и почео је своју проповед речима: "Покајте се, јер се приближило Царство небеско" (Мт. 4,17), или како стоји у другом Јеванђељу: "Испунило се време и приближило се царство Божије: покајте се и верујте у Јеванђеље" (Мк. 1,15).

До тада је Јован Крститељ проповедао покајање, припремао пут Господу. Када Сам Господ виче људима: "Покајте се". Тај глас је намењен не само људима који су живели у Христово време већ се тим речима Христос обратио свим људима у свим временима и вековима. И ми смо слушали те речи из Јеванђеља. Док још нису утихнуле празничне песме Богојављења, оне нас подсећају да се приближава време покајања. Будимо пажљиви! То нису речи пророка или анђела него Самога Господа. Покајаћемо се и у посту, који долази, настојаћемо да победимо наше старости и добијемо опроштај грехова, да бисмо у будућем веку ушли у непропадљиво Царство које је припремио Господ. Амин.

Битољ (Србија) 1928. године